

läbi, kes oma mägedel seisid, ja elo äikesepilved
üksnes ümberringi nägid, ei ial oma pea üle! Tuleta
meele tarkade ja laulikuide hulkast, kes põlvesti põlvede
järel on waimustanud ja walguстанud!..”

„Näägi meie Lunastajast,“ ütles Els.

„Mõttele pimedal tunnil Jeesuse Kristuse peale,
kes seda tundi ise oli katsunud, selle määratuma
päikeselähe kuu peale, mis meie inimlikule öödele
walgust annab. Elo olgo sulle püha ja suremine,
sest tema on mõlemid sinoga jaganud. Tema helde
ja kõrge kaju waatko wiimses pimeduses sino peale
ja näitko sulle tema Jsa.

„Tuleta meele wiimsel tunnil, kuidas inimese süda
wõib armastada; kas sa wõid armastust unustada,
kus üks süda sulle kallim oli kui miljoni südamed,
ja kus hing eloaes pikusel ühest hingest ennast toidab
ja elustab, otselul sada-aastane tam üht ja sedasama
paika alati oma juurtega kinnipeab, ja sealt seest
sada kewaded uut rammo ja õist imeb.“

„Kas arwad mino lapsokest?“ küsis haige.

„Kaa tema peale mõttele,“ kostsin mina; — ja
Els ütles madala heälega: „Mõemus ülesärlamine
ja nähasamine taewas.“

„Müüd tuleta weel meele wiimastes tundides neid
suuremaid, kus elo sul kena ja suur oli, — kus
sina kewadel rōemo pärast nussid, kus sina kergitatut
südamega palwetasid, ja kus Jumal sulle nähta-
waks idustis, — kus sino süda esimese ja wiimse

armastuse leidis, — ja wat ovoma silmad rõõmsal
kinni.“

„Mina saan neid ükskord jälle näha,“ ütles Els
— kangro Jüri ja tütrikese, kellest Jüri waga in-
mese kaswatanud.“ Siin puhlas tema ja ütles
natufese aea pärast: „Ma tuletan meelo pimedal
tunnil, — jah seda, ja seda, — ja suremine on
kena, ja lahumine Kristuse sees — oh mino helde
Lunastaja, wõta mino — —.“ Mis tema pike-
malt rääkis, sest ei wõinud enam aroosaada, aga
mofad liikustiwad temal weel tüf aega ja sõrmed
liikustiwad, kui oleks tahtnud sõna tähendada. Ilje-
mine kuulin tema suust: „Kas kuulete kena laulust
ja mängiheält, — miks te'e mind kelate?“ ja siis
hüüdis ta äkitselt kiljatamisel: „Eit, eit! tuluke
kustub! — mina suren — —“

Wanamoor kargas kiljatamise peale kohkudes
leeaugult püsti, aga enne kui tema sängile jõudis,
olid Else silmad juba murretud ja keelepaelad lullus
Aeg aealt kuulus weel kõrsemat arwa hingetõmbamist,
kunni pikamise hingamine rauges ja poole tunni
aea pärast otja lõpes, — sest elohing oli läinud.

Sureja säng näitab mõistlikule waatajale otsego
üks kõrge mägi, kelle arja pealt meile südaöö pime-
dusel lähe koido tera tulewa ilma päikesest ilma
paistab, mis kaugelt taewa sõrwa palistab. Selge-
mast paistab meile seal lootuse-täht, kelle juhil tee-
rada ülesse jookseb, kus meie eelläinud armsad elas